

תהתאלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

צו הישעה לפרסם ולהרעיש בכל מקום
ומקום שחוב גמור על כל אחד ואחת
לעסוק בהפצת התורה וחיזוקת חוצות.

ראו עמוד 14

ערב שבת קודש פ' נשא (באה"ק: בהעלותך)
ה'י' תהא שנת סגולה

שייך

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

תן דפיקה על השולחן ותגיד שלבילא את מלשלה תלכף ומלד!

לכני-ישראל יש את מלא הזכות לתבוע: מה זה המלות הזו, מה זאת-אומרת שהבעל הלך למדינת הים בה-שעה שהיתה חופה וקדושין ע"פ דת משה וישראל בין האשה (בנ"י) והבעל (הקב"ה), ובנוסף לכך האשה נקי' וטהורה – וא"כ, היתכן שהבעל הלך למדינת הים, היתכן שישנו גלות? • ואפילו אם יש חשש שהאשה עשתה משהו – הרי גם זה לא באשמתה, אלא הבעל אשם, כיון שהוא ברא את היצירה, והוא מתחרט על כך בכל יום! • רק כיון שבנ"י הם כאלו ענוים, שגדולים מהם אי אפשר להיות – לכן אינם תובעים זאת • אבל, כמה השיעור להיות עניו – תן דפיקה על השולחן ותגיד שיבילא את משיח תיכף ומיד! • משיחת ש"פ בהעלותך ה'תשמ"א – בלתי מוגה בפירוט ראשון* בלשון הקודש – בעריכת מצרבת "יחי המלך"

א. כאן המקום להרץ את השאלה ששאלו המדובר בסוף סוטה: בעסקות משיחא כ"י – שהוא (רק) בנוגע להודים. ולבילא מול, בנוגע ליהודים ובנוגע להודות, הלא יציג בכלל והחלו ומתדרדר ר"ל, (במכתב) את הסימנים המובאים במס'

* סעיפים ד-י הופיעו בעבר בקונטרס זה וכעת הם מובאים בה בעריכה מחודשת עם מראי-מקומות בשולי הליון. שאר הסעיפים הם מפירוט ראשון בלה"ק.
 (1) בעקבות התמנים ונאיש דמאייסטאון גליון רטו.
 (2) נרפס בלק"ש תל"ב ע"י 321.

עו השעה!

... המורם מכל האמור ליעיל בנוגע למעשה בפועל – המעשה הוא העיקר!:

כאשר קורין בתורה "בהעלותך את התורה" בכל שנה ושנה – איז מודגש הציורי והחורח ביהוד עם נתינת-כח "לחיות" (הח"ל יתן אל לבי") בעניני העבודה שהדלקת המנורה ברחמינו, ועד להדליק הנרות דלילות נש"י שיאירו ב'ער מצות תורה אור", להיות "מנורת זהב כולה", כולל ובפירוש בהפצת המעיינות (בה"י השמן שבתורה³) חוצה, בכל קצוי תבלי ובענין זה ניתוסף לימוד והוראה מפידושי רש"י – הדגשת הצורך שהפעולה בכל זה תהי ע"י כא"י, משיחא, עד כדי כך, שבראיתו העוסקים בעבודה זו, "חלשה אז דעתו כשלא ה"י עמהם בחנוכה", ולכן משתדל גם הוא להשתתף עמהם בעבודה זו, ובפרט בידעו, שעליז נעשה אצלו ענין העלי, ועוד ועיקר – שעליז ממחרים ומזדמים החנוכה דביהמ"ק השלישי, כנ"ל בארוכה.

וכאן המקום להזכיר ערה"פ המדובר בהתעוררות האחרונה⁴ – אשר, מצד גדל ההבולה שבדבר וההכרח הכי גדול לתקן המצב יש צורך לחזור ולעורר אפילו מאה פעמים⁵, נוסף לכך ש"אין מורזין אלא למחזיזין"⁶ – ע"ד גדל ההכרח בהפצת התורה היהודית בימנו אלו שהיא בודמה לפיקוח-נפשיות ממש, ומפקחין על צרכי ציבור בשבת⁷, ועאכו"ל בענין של פיקוח-נפשות:

בכל העולם כולו, כולל ובמיוחד בארץ הקודש⁸, מסתובבים מאות אלפי ילדי ישראל, וכן מבוגרים (אנשים ונשים), שאין להם ידיעה באל"ף-ב"ת של יחיות, להיותם "תעוקות שונבות"⁹, שלא נתחבבו בדרך התורה.

ומכיון שמדובר אודות מצב של פיקוח-נפשיות, רחמנא ליציל – פיקוח-נפשיות ברחמינו הקשר גם עם פיקוח-נפשיות בגשמיות – הרי, **עו השעה** לפרסם ולהרעיש בכל מקום ומקום **שחוב גמור על כא"י לעסוק בהפצת התורה והיהדות חוצה**; ולא להסתפק בכך שישנם כו"כ שעוסקים בהם, אלא, כל חייד וחייד צריך להצטרף ו"לחיות עמהם בחנוכה", חינוך בני ונבות ישראל בדרך התורה, שע"י נעשה החינוך (הכנה) לגאולה העתידה.

ושנוט, שאין מקום לסגנות של "דמוקרטאז" (היתכן להתערב באורח-חיינו של הזולת) וכי"ב – שהיי מדובר אודות ענין של פיקוח-נפשיות ממש. מהיפך החיים, רחמנא ליציל, לחיים רוחניים וגשמיים גם יחד. ואם יש מי שטוען שאין רצונו בכך, הרי, "יצר חוה שתקופ"י¹⁰, ובמילא, יש להציל מה"אנס" זה היצירה"¹¹.

(משוחזר ש"פ בהפסח, י"ט סיון ה'תשמ"ח – תמוה)

1) אבות פ"א מ"א.
 2) להקיר דהמלכות המנונה עם תענין "הרוחמה חת"י.
 3) ראה בארוכה אפי"ב שער הק"ש פ"ח ואילך.
 4) שירת תמתי וט"ש שגא.
 5) א"י למ לא, א. ש"יע אורח"י אר"י סקני"י ס"ז.
 6) ספרי נשא בהחלותי. במד"ב פ"ג, ו. וראה מכות נב, א.
 7) ראה שבת קנ, א. תמ"ב ת"ל שבת פ"ד יח"ה. ש"יע
 8) שבת נקל יותר לפסול בהפצת התורה והיהדות, מצד מעלת אה"ק, אורח ד"א, כ"י וכ"י.
 9) ראה תמ"ב ת"ל ממד"ב פ"ג ה"ג.
 10) תמ"ב ת"ל גירושין ס"ב.
 11) להקיר משיח'ת מהרש"ם חו"ד סו"ד (הובא בנסת המולה לטר חו"מ ר"ס תנ"י) שנקט לולבלת שיש בכמו-דיא משום י"לא תעמוד על דם רע"י" (וראה לק"ש קדושים שנת זו ס"ח לק"ש תל"ב ע"י 125).

את הנפש ובאים להתעודדת ופה ישנים על השולחן, וכאשר אני מרים את קולי בזעקה מתעוררים, וא"כ זוחי מס"ג אמיתית... [מס"ג מענטשט!]" והם לא עוררו עי"כ מאומה, אם-כן, **אני** לא מחויב לקבל אותך עליו ומודדי, מנהיג ובבל-מוסר שלי, ובמילא אני צריך לעשות כלום בענין זה, ביכולתי לדבר על ענינים אחרים שבחם אוכל לפעול משהו ולא אודות "מזיחה יהודי" שבה לא אפעל מאומה!

הרי אני מוכרח להמשיך לצעוק משום שהתורה אומרת "אפילו מאה פעמים", אבל אמרתי לו: מה נוגע לך מה שליזבאוויטשי עושה, מה אתה מתערב בעניני לזיבאוויטשי? ואם לזיבאוויטשי לא מעוררת עי"כ כלל – האם משום כך מותר להפקיר 16 מיליון יהודים ולהסתכסך עם 3 ביליון גוים, להבדיל?!

ענה לי: יש לך עלך קושיא! – אבל הענין נותן כשה"י, שה"י אפי' הגמ' כאשר היא אומרת "קשיא" הענין נשאר [משא"כ היכן שאומרים "דזיבונת" שהענין מתבטל, אבל "קשיא" משאיר את הענין כמות שהיא!]

ג. חוק "מזיחה יהודי" אומר, אשר כל אחד יכול לבוא ולומר שהוא יהודי, כלומר, שכל ההגבלות הוסרו, וכפי שאחד אמר שכעת אין אף דת בעולם שכל-כך קל להתקבל אלי' כמו הדת היהודית, היות ולפי חוק זה ניתן להכנס בקלות לדת היהודית ללא שום תנאים יותר מכל שאר הדתות...!

בשאר הדתות צריכים קודם להניח מים או ללמוד מס' שבועות וללכת לבית תפילה, משא"כ כרי להכנס לדת היהודית אין צורך לעשות כלום, זקוקים רק ללכת לפלוגת-בן-פלוגי הקורא לעצמו "דאבי" ולומר לו שרוצים להיות יהודי, למסור לו המחאה על-סך עשרים וחמש דולר – ואז הוא נותן לו גייר שהוא "יהודי"!

ודבר זה ידוע לכולם, אני איתו באמצע לחקור ולדרוש האם מוכרחים להגיע ל"דאבי" או שניתן לקבל זאת גם בדואר, אלא שקודם יש לשלוח את המחאה – זאת בדואר צריכים שהרי עליו לגבות את המחאה – אך הוא אינו זקוק כלל לדאת את הבן-אדם כדי למסור לו את הנניר האמור שהוא "יהודי".

עי"ז שסדרים כל ההגבלות, זה גם גורם לכך שהזיזעה על-כך תגיע לזה שיושב ברומי, אשר מכריזים בגלוי שכל אלו המעוניינים לעזוב אותו ולהיות יהודים ביכולתם לעשות זאת ועליהם רק לומר שהם רוצים להיות יהודים ומיד הם הופכים להיות "יהודים" לכל דבר, והוא יתרגז מכך שיהודים אמורים כזה דבר.

אזו הגבלה כן רוצים לעשות? – שהם לא יוכלו להנשא בחופה וקידושין. אבל זו אנה הגבלה כלל, שהרי הם יוכלו לנסיע לקפריסין ושם להנשא, ואפי' לזה אינם זקוקים שהרי ביכולתם להכנס לשגרירות המקסיקנית ולהנשא שם!*

(תרגום חפשי מטענת ש"פ שג"ח, מבח"ח תמוז ה'תרש"ל – בלתי מונח)

* תלקה השני של שיחה זו יופיע אליה בגליון הבא שיצא לאור ל"ש"ב בהגלות (באה"ק: שלח).

העולם, אשר כולל בתוכו גם את אותם ענינים השייכים בגלוי רק לגוים, וכן את הענינים המשותפים שישנם אצל הגוים ובני ישראל.

ג. עפ"ז יובן מה שהגמ' אומרת שם בסנהדרין⁶ בנוגע לסימנים דעקבנא דמשיחא, ש"אין לך קץ **מוגלה** מזה", שם מדובר אודות הסימנים שיהיו אצל הגוים בעולם, שילחמו זה בזה, וזהו דבר הנראה בגלוי, "מוגלה".

ובפרט כפי שרואים בגלוי אין זה מתקיים כעת, כיצד הם יורדים והורגים אחד את השני (אלא שאת ההכנות לכך לא רואים בגלוי, אך את המעשה בפועל רואים בגלוי).

משא"כ הסימנים המובאים במס' סוטה הם ענינים הקשורים לבני"ה ביחס לחקב"ה – דברים שאינם נראים בגלוי לעיני בשר, ולדוגמא הענין ד"בת קמה באמה כו" שמובא שם, וכיו"ב.

וזהו (גם) הסיבה לכך שבמכתב צויון דוקא לגמ' בסוטה: כיון שהמכתב נכתב בחדש אייר, באמצע ימי הספירה שלהם יש שייכות עם מס' סוטה – כידוע המנהג שפי"ק מו"ח אדמו"ר גילה⁷ שבימי הספירה למדו מס' סוטה וסיימוה עד חג השבועות, כשמסיימים לספור ספירת העומר].

ד. והנה, הטעם לזה שבמסכת סנהדרין מדובר אודות מצב **העולם** (בעקבותא דמשיחא) ואילו במסכת סוטה מדובר אודות מצב **בני-ישראל** הוא:

סנהדרין ענינם – לנתת חוראות ולפסקו אין על כל העולם להתגמל לכן במס' **סנהדרין**

סנהדרין³ אודות מצב הגוים בעולם בעקבותא דמשיחא, שהם ילחמו זה בזה כו"ה?

ועוד: מה הפטו שהמדובר בסוף סוטה הוא רק בנוגע להודים, הלא מדובר שם גם על המצב שיהי' **בעולם**?

ב. והביאר זה:

כל העולם נברא "בשבל ישראל שנקרא ראשית"⁴. אמנם, ישנם ענינים בעולם השייכים באופן ישיר לבני ישראל, ישנם ענינים בעולם השייכים בגלוי רק לגוים וישנם ענינים בעולם השייכים במשורתו הן לבני ישראל והן לגוים.

ובזה מתבטא החילוק בין המדובר בסוף מס' סוטה למדובר במס' סנהדרין:

במס' סוטה מדובר אודות מצבם של בני ישראל בעקבותא דמשיחא, וכיון שכל העולם נברא בשבל ישראל, מדובר שם על ענינים שיהיו בעולם הקשורים באופן ישיר לבני"ה, או על ענינים משותפים הקשורים הן לבני"ה והן לגוים.

ולדוגמא הענין שמובא שם⁵, אשר בזמן דעקבנא דמשיחא יהי' "היין ביוק" – דבר הנוגע לבני ישראל באופן ישיר בנוגע ליין לקידוש ולהבדלה: אולם אין הכוונה שרק היין לקידוש ולהבדלה (הקשור לבני"ה) יתייחק וכל שאר היינות שבעולם לא. אלא ודאי שכל היינות יהיו ביוק, אך זה מובא במס' סוטה רק משום שזה נוגע לבני"ה.

משא"כ במס' סנהדרין מדובר אודות מצב

6 ע"ה, א.

7 "הינים רים" א"ה.

3 ע"ה א א"ה.

4 רש"י בתחלת פירושו ע"ה"ת.

5 סוטה מט, ר"ע"ב.

אם כן נכנס בו רוח שטות¹⁰, אבל לאחמ"כ מתגלה שהיהדי לא נטמא¹¹ והוא טהור ונקי למדי – שהרי כל ענין העבירה בא מצד הרוח שטותי, ולא מצד היהודי עצמו, וכמש"כ בהור"ח¹² "נפש כי תחטא¹³ – תוהא¹⁴? אצל יהודי לא יכול להיות ענין של חטא, אלא שנכנסה בו רוח שטות ועבר עבירה בפועל.

וכיצד מגלים שהיהודי באמת טהור – ע"י שנותנים לו מ"מי המרים המאדים¹⁴, אלו הם אלפי השנים שבני-ישראל נמצאים בגלות, יום אחד יום שנה אחד שנה, מאות שנים אחד מאות שנים ואף שנים אחד אחד של גלותו וזה מללא שכל יהודי הוא טהור ונקי, עד שאפילו קל שבקלים מוכן ללכת במסירות-נפש כאשר זה נוגע לעצם השידוך שיבנו להקב"ה¹⁵; יש לו הדי "בעל" – הקב"ה, אזי כשזה נוגע לעצם הקשר שלו עם תבעל – הוא חולק על מסירות-נפשו!

יש לך (להקב"ה) טענות לכני-ישראל? אתה אשם בכך: היות ואתה הרי בראת את היצה"ר, וכפי שהגמ"א אומרת "ארבעה מתחרט עליהן הקב"ה שכראם כו' יצה"ר"

מדובר אודות מצב העולם. משא"כ הענין של חטאה לא שייך כלל אצל גויים, אלא רק אצל בני ישראל – שהרי כדי שיהיה חטאה בהכרח שתהיה נשואה על ידי חופה וקידושין כדת משה וישראל, ובאם ה"ה הענין "דונסתה"⁸ – היא חופת לסוטה; לכן במס' סוטה מודרב אודות המצב אצל בני ישראל.

ה. הבאור בפרטיטו בהת"כות של חטאה לבני-ישראל דוקא – כפי שזה ברורנות הענינים:

כמוזכר לעיל כל הענין דסוטה שייך רק אצל בני ישראל וכל שאשה מוכרח שהיה בעל שנישאה לו בחופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל.

הענין של בעל ואשתו, איש ואשה, הוא – הקב"ה ובני ישראל, אשר משתלשל למטה בארות איש ואשה (כמדובר בארוכה בשיר השירים), שביניהם היו חופה וקידושין.

ורק מצד זה ש"אשר הדיעות¹⁶, בללא שהקב"ה ברא את היצה"ר-חדע¹⁷, יכולה להיות "הרה אמניא" הפוכה (מראון חברא).

אמנם אחר"כ יכול להיות הענין ד"כי תשטה אשתו"⁹, שאצל יהודי תכנס רוח שטות והוא יעבר עבירה, ש"אינ אדם עובר עבירה אלא

13) וקרא ד, א.

14) נשא שם, יט.

15) תנא פ"ח (כ, א), וראה לקו"ת שה"ש ת, ג.

16) נשא שם, יד, שם כח.

17) וראה ב"ר פ"ג, ד.

18) נשא ת, יג.

19) שם יב.

10) סוטה ג, א, וראה בארתי לגבי הדיעות פ"ג.

11) ע"פ נשא שם, יד, שם כח.

12) ח"ג יג, ב, וראה שם סת, א.

13) ח"ג יג, ב, וראה שם סת, א.

14) ח"ג יג, ב, וראה שם סת, א.

15) ח"ג יג, ב, וראה שם סת, א.

16) ח"ג יג, ב, וראה שם סת, א.

17) ח"ג יג, ב, וראה שם סת, א.

האם מישדה מלובאווטש עורר שידברו על "מיהו יהודי"??...

בפרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. [בנוגע ל"מיהו יהודי": כאשר מישדה מבין שבעים האומות רוצה להתגייר ולהיות יהודי, ישנה דרך אחת לעשות זאת, על-ידי גיור אחד ויחיד – הגיור שהקב"ה הורה בתורה, ע"פ ההלכה הפסוקה בשולחן-ערוך.

ואין לטעון שישנם מס' נקודות מבט לזה: ישנה נקודת מבט רפורמית ע"כ, וישנה נקודת מבט דתית ע"כ, ע"ד המחלוקת דבית שמואל ובית הלל: זה לא בית שמואל ובית הלל, אין יותר מדרך אחת של גיור – דרך ההלכה.

ולכן יש לדון עכשיו אודות החוק האומלל ד"מיהו יהודי" עצמו שרוצים לומר על גוים שהם יהודים, ולא לערב זאת עם ענינים אחרים.

אך אמנם נעמדים (האחרונים לחוק) נגד כל העולם הצועק: אך הנין יכול לעשות זאת (לומר על גוים שהם יהודים)? – יש לידע שהם חושבים אשר לאחרי שיצחקו קצת יגמרו חלעש, כשם שהי' בנוגע לסלוויזי' בשבת (שעשו קצת רעש ובוהו חסתיים הענין), האם מישדה מדרב עכשיו אודות סלוויזי' בשבת? – לא!

עד"ז הם חושבים שיהי' גם בענין זה, שהרעיש יעבור והעולם יפסיק לצעוק. וכפי שאנן רואים שכולם מפסיקים לצעוק.

ב. כאשר התקיים הכנס של "צעירי ישראל" (יאנג יוראלע") – האם דיברו שם אודות "מיהו יהודי"?

ישבים יחד, בלי עין-הרע, קהל כה גדול – האם מישדה מביניהם עורר אותם שידברו אודות "מיהו יהודי"? – לא! מאחר שהכנס התקיים ביום שישי, כולם היו עסוקים בהכנת ה"קונג" לשבת קודש [אדמו"ר הזקן אומר ש"קונג" בשבת הוא מן התורה... איני יודע מהו המקור לזה, אם הדבר נכון והאם אדמו"ר הזקן באמת אמר זאת – אבל כך אמורים, שאדמו"ר הזקן אומר אשר "קונג" בש"ק הוא מן התורה – ובמילא יש להכין את ה"קונג" לשבת...].

שאלתי: כיצד יתכן שבכנס כזה עם כ"כ הרבה יהודים לא דברו אודות "מיהו יהודי"? וענו לי: האם מישדה מליובאוויטש עורר שידברו על "מיהו יהודי"?... – אם האנשים שלך ("דיינגע מענטשן") שמסורים את נפשם ובאים להתתודות [שהרי ישנה בשבת תענוג, אזי מוסרים

זו, אלא אדרבה – לחזק ולהסיף ביתר שאת וביתר עוז, ומתוך דחיות הזיזת הזיזת גדולה, ע"ד מ"ש בדברת המשכן ”וזה הביאו אליו עזר רובה בבקר בבוקר”¹⁰, לשיני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן¹¹, ולא פסקו מלהביאי עד ש"יצאו משה . איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה ג'¹², ואלו בדו"ד, לא רק שאין רשיון ממישה רבינו שבדורנו, נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, להפסיק ח"ץ בעשיית המלאכה, אלא אדרבה, ישנו ציווי מפורש להסיף בה ביתר שאת וביתר עוז, עד שמשילימים מלאכת החנוכה דביהמ"ק השלישי.

(משחת ש"פ בהשכלות, י"ט סיון ה'תשמ"ח - תמוז)

ה"בהעלותך" בדורנו זה

ובכל זה מתוסף הדגשה בדרורות האחרונים, בעקבתא ועקבתא דעקבתא דמשיחא ובפרט בדרורנו זה, דור האחרון דגלות:

אע"פ ש"אכשור דר"י" (בתמ"ז), ובפרט בעקבתא דעקבתא דמשיחא כמבואר בחותם מסכת סוטה, שגם המעלות דדור זה באים כהמשך להדרות שלפני זה, ומקבלים את כל הכחות ואת ריבוי העבודה ומצות מהדרות שקדמו, עד שה"הדלקה" דה"דרות" דדור זה באה כתרצאה מתעבודת והדרכה דחדור שלפני זה וכו' – אבל הכח ע"ז ישנו, שמיז אח"כ תהי' "שלהבת עולה מאלי".

ואדרבה: דקא העקב שברגל, הדרו הכי אחרון, יש בכוח להחיות "עולה מאלי" ולהעלות את כל הדרות שלפני זה, ע"זי' שהדרו האחרון דהגלות נעשה הדרו הראשון דתגאולה – הגאולה לכל בני ישראל במשך כל הדרות;

ובפרט שהרועה אהרן הכהן שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – הראה במלוי את אהבתו לכל בני ישראל, כולל – "אחיה את חבית ומקרבן לתורה", ע"זי' פעולותיו הרבות בהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה ונפרט ע"פ הידוע שבדורנו זה כבר אינם ע"ה כבדרות הראשונים, כיון שכינים יש לכל יהודי שייכות וידיעה בתורה (עפ"פ בתורה שבכתב, שבה יוצאים יד-חובה אפילו כאשר לא ידע מאי קאמר).

ובמיוחד – ע"זי' ה'קול קורא" שלו ד"לאלתר לחשובה לאלתר לגאולה", וחתכזה שארצנים רק "לצאתה את הכפתורים", ואח"כ החודעה שכבר סיימו גם את זה, וצריך רק להיות "עמדו הכן כולכם" ללכת לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמתית והשלימה.

ולכן – הרי זה צריך להסיף עוד יותר חיות ושמהח בסיים העבודה דהתנה באופן ד'עמדו הכן כולכם' לגאולה, ובפרט – ע"זי' הוספה ב"נר מצוה ותורה אור" ובאופן שזה יגיי ויאר בכל הסביבה, עד – בכל העולם כולו.

והינך ומיז ממש – הולכים כולם לארץ הקודש, ביודשלים עיר הקודש, לחר הקודש, לבית המקדש (השלישי) ולקדוש הקדושים, "בנערינו ובנקינו גו' בבנינו ובבנותינו".

(משחת ש"פ בהשכלות, י"ט סיון ה'תנ"א - תמוז, תמוז מאסדת)

¹⁰ שם, 1.

¹¹ ויקהל לו, 2.

¹² שמו"ד פמ"א, ג. תתמוז תרומה ג. ועוד.

לודא שלא יחסר אצלך אף ענין, שיהי' לה בני חיי ומזוני רוחי, וכולם רוחי, בתכלית השלימות.

ובפרט עוד שהאשה, בני-ישראל, היא אשה ומלכה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שאז צריך הבעל – המלך, להעמק לה את כל צרכי' בתור מלכה, כהדין בהל' אישות²³, שהבעל צריך לתת לאשת לפי ערך הנכסים שבידי – והיות שכאן מדובר אודות מלך מלכי המלכים הקב"ה, מובן מה שעליו לתת למלכתו! ובפרט עוד שהאשה היא נקי' וטהורה כו'.

ג. אלא כיון ש"אשר הועתה", מצד זה שהקב"ה ברא את היצו"ר, "שאר שבעיסה"²⁴ – לכן ישנה האפשרות שיהיה יעשה היפך רצונו.

אולם, יש לך (להקב"ה) טענות לבני-ישראל? אתה אשם בכך! היות ואתה הרי בראת את היצו-הרע, וכפי שהגמ' אומרת¹⁷ "ארבעה מתחרט עליון הקב"ה שבראם כו' יצו"ר".

"יצוננו לעשות רצונך ומי מעכב – שאר שבעיסה"²⁴, אתה עשית את ה"שאר" והמנסת אזי' ב"עיסה"¹⁷!

וא"כ מה יש לך טענות ("איו וואס האַסטו טענות")?¹⁸

ח. עפ"ז – שמסכת סוטה מדברת אודות היותם שבין בני-ישראל להקב"ה, שאף

ישראל, א"כ עליו לתת להם הכל, "שארר כסתתה ועונתה"¹⁸.

ובפרט שהיחוד דהקב"ה (אישי) עם בני-ישראל (אשה) הוא יחוד כזה, שלא יוכל להיפסק כלל – כיון שבמתן-תורה 'כפה עליהם הו' כמגזית"¹⁹, וע"זי' נפעל ש'להחליפם באמה אחרת איני יכול"²⁰, זוהי החופה והקידושיין שבין בני-ישראל – דוקא – והקב"ה, ובמילא מוכרח הקב"ה לתת להם כל טוב.

וכמבואר באחרונים²¹, שלכא' הרי בני-ישראל אמרו נעשה ונשמע ומדוע הוצרך להיות 'כפה עליהם הו' כמגזית"?

ומבארים, הגם שהקב"ה רצה שיהי' 'להחליפם באמה אחרת איני יכול', אעפ"כ בת-דין של מעלה יכולים לבוא בטענות: היתכן, כיצד זה מסתדר ע"פ הלכה וע"פ תורה (הרי יש אפשרות לגוש את האשה)?! לכן "כפה עליהם הו' כמגזית", הקב"ה אנס, כביכול, את בני-ישראל שהיו אז במד פנוי, והדין באונס הוא ש"לא יוכל לשלחה כל ימי"²², ובמילא 'להחליפם באומה אחרת איני יכול' – ע"פ דין תורה...!

אפילו אם בני' עברו על חטא – אין להקב"ה ברירה, כביכול, ו"לא יוכל לשלחה כל ימיו"²¹

ובמילא, מוכרח הבעל (הקב"ה) להעמיד הכל לאשה (בני'), "שארר כסתת" וכו"ש "עונתה", ובאופן ד'לא יגרע" – הוא צריך

¹⁸ משפטים כא, 2.

¹⁹ שבת פמ, א.

²⁰ ואר לודושיין לו, א. (שו"ת הרשב"א ח"א ספ"ד).

²¹ רבה פתוחתא ג. וראר במד"ד פ"ב, טו, ועוד.

²² תפארת ישראל (למה"ל) פ"ב.

הלך למדינת הים²⁵ בה-בשעה שהיתה חופה וקידשין ע"פ דת משה וישראל בין האשה (ב"י) והבעל (הקב"ה), ובנוסף לכך האשה נק' וטוהרה – ואם-כן, התכן שהבעל תלך למדינת הים, התכן שיטען מלותיו?²⁶

ואפילו אם יש חשש שהאשה עשתה משוה – הרי גם זה לא באשמתי, אלא הבעל אשם, כיון שהוא ברא את הצעה'ר, והוא מתחרט על כך בכל יום!

ואם-כן, איזו הצדקה ישנה (לבעל, הקב"ה) להתנהג כך – שהוא חולך למדינת הים, ואת בני-ישראל שולח למלותיו?²⁷

ורק כיון שבני ישראל הם כאלו ענוים, שמוללים – מהם אז אפשר לחיות – לכן אינם תובעים זאת! אבל, כמה חשיעור להיות ענוי – תן דפיקה על השולחן ותגיד שיביא את משיח תיפק ומידו!²⁸

י. ע"פ המבואר לעיל, תובן יותר הנקודה ת"ל, שבמס' סוטה מדובר בנוגע לסמינים דעמקבתא דמשיחא כפי שהם אצל בני"י.

דלכאורה עדיין צריכים להביין: אחד מחסימיני המובאים במס' סוטה²⁶ על דרא דעקבתא דמשיחא הוא שיה"מלכות תתפן למינותו, שיהו הרי קשור לכאן, רק עס ה(מיס) בעולם?²⁷

"רצוננו לעשות רצונך ומי מעצב – שאור שבציעסה", אתה עשית את ה"שאור" והכנסת אותו ב"ציעסה", וא"כ מה יש לך טענות?!"

שלפעמים קורה אולם "כי תשטה", והם עובדים על חטא. הרי זה רק מצד הרוח שטות שבהם ומצד הצעה'ר שהקב"ה "שתל" בהם (האט אין זיי אריינגעשטעלט!"), אך באמת הם נקיים וטוהרים – יזב גם (שני הגורסאות בסיום המסכת:

ע"פ כמה גורסאות, סיום המסכת היא הברייתא של רבי פנחס בן יאיר, ש"דבי פניחס בן יאיר אמר זהירות מביא כו", עד שזה מביא ל"ירי טהרה" וטהרה מביאה לירי תחיית המתים

המתים "יתחיית המתים בא ע"י אלהי תביא ז"ל במהרה במינוי כו", שהוא ממש בשרות טובת עד לבשרות הגאולה.

ענין זה קשור גם עם הגורסא שסיום המסכת הוא מה שרוב יוסף אמר "לא תתני ענוה דאכא אנא".

והביאור בהו: אין ענוים גדולים יותר מאשר בני-ישראל, נכסת ישראל – ודהאלי: מאז

ומנוגלם הוצרכו בני-ישראל לתבוע בזויע שהקב"ה יתן להם הכל כיד המלך, כי ע"פ דין ממוע להם הכל, שהרי הקב"ה אנס אותם (בביבול), **כפה** עליהם הר כמגיתו, ואזי "לא יוכל לשלחה גו".

ונוד יותר – לבני-ישראל יש את מלא הזכות לתבוע: מה זה המלות הזו ("זו"ס אין דא"ס פאר א גלות"), מה זאת-אומרת שתרבעל

אמנם, בענין זה יש חילוק בין עבדות אחרת לעבדות כא"א בעניני המשכן (הרוחני):

ובהקדם – דיוק הלשון "חלשה אז דעתו", שחלשיות דעתו של אחרן לא היתה אלא לאחרי נסתיימו י"ב ימים דחונתו המשכן, כי, כל זמן שלא נסתיימה חונת המשכן הרי יזכין סיולי"ס יצטווה גם הוא להשתתף בחנוכה, ורק לאחר שנסתיימה חונת המשכן, ונכרת לדעת **בולדות** "שלא ה" עמהם בחנוכה" – "חלשה אז דעתו".

אבל בנוגע לעבדות כא"א בעניני המשכן (הרוחני) – הרי, כל זמן שמשיה צדקני עדיין לא בא, לא נסת"מה חנוכה זו, ולכן, בראותו שכו"ל מישראל עוסקים בענין של חנוכה המשכן ללא השתתפותו – הרי, במקום שתה"י לו **חלשיות הדעת** "כשלא ה" עמהם בחנוכה", עליו לצלל את **חוק הדעת** לחפש דרכים כו' **להשתתף עמהם בחנוכה**, וכשיתקע מחשבתו ודעתו בחזק (היפך הענין דחלשיות הדעת למרעיונותא) בודאי ימצא הדרך הנכונה להשתתף עמהם בחנוכה!

בסגנון אחר קצת: הסיבה לכך שבהשגחה פרטית ראה או שמע אודות פעולתם של כו"כ מישראל בענין של חנוכה המשכן, היא – לא כדי שתה"י אצלו חלשיות הדעת "שלא ה" עמהם בחנוכה", אלא **אדברה** – כדי שילמד הוראה בעבודתו לקונו, שגם הוא צריך לעסוק בעבדה זו, ע"י ההתבוננות בדעתו (בחזק חלעת) כיצד יכול אף הוא להשתתף עמהם בחנוכה.

ונעין זה הוא בהצגה יתירה בדרונו זה:

דרונו זה הוא דור האחרון של הלכות שיוזנה לחיית דור הראשון של הגאולה. וכמוכן מהתהרה הידועה ד"מ ק"ה אדמו"ר נשיא דרונו – לפני עשרות שנים – "לאלתר לתשובה" לאלתר לגאולה⁷, מכיון שכבר עומדים בסימניה של העבודה, ולא נשאר אלא "לצמצא את הכפתורים"⁸, ובימינו אלו – הצמצוח האחרון של הכפתור האחרון!

ומזה מבין, שבימינו אלו, כל פעולה ופעולה בעניני התומ"צ, ולעאז"ל הפעולה ד'בהעליתך את החרות" ע"י הפצת נר מצוה וחרות אור, התורה והיהדות, שתכונה חנוכה המשכן באופן ד"שילך גדול משלהם". – מודגש בה ביותר וביותר הענין **דחונת** (חזונו והכנה) בנין ביהמ"ק השלישי⁹.

ולכן, היתכן שכאשר כו"ל מישראל עוסקים **בחנוכה והכנת בית המקדש השלישי**, יעמוד מישחו מן הצד ולא יהי' עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו (בי"ב, תלמידיו וכו')! – אלא ודאי ישתדל גם הוא להשתתף עמהם בחנוכה, לקרב ולרזו את חנוכת ביהמ"ק השלישי שיבנה במהרה בימינו ובימינו.

וכאמור, כל זמן שמשיה צדקני עדיין לא בא, אין מקום לחלשיות, ה"י, בהדעת בחנוכה

(לקו"ת דרושי שמע"ש פת. א. ובכ"מ).

7) "קול קורא" ב"הקדמה" דהקדושה" דשנת תש"א-ג.

8) ונוד: ראה שיחת שמח"ת תר"ס.

9) ראה גם קונטרס משיחות ש"פ ונש תשמ"ז.

26) מס' ריע"ב.

25) ראה תענית כ. א. סנהדרין קד' סע"א. אי"ד פ"א. ג. וראה ד"א ר"י, א. ח"ג כ. א. עת, א.

אלן רשון להפסיק במלאכה

• עפ"י יש לבאר הלימוד וההוראה מהמסמכות דפישת המנוחה לפישת תשיאים – ש"כשראה אהרן חנוכת תשיאים חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה".

כאשר יהודי רואה או שומע שכי"צ מישראל עסקו בענין שהוא בבחינת חנוכת המשכן, ולדוגמא: פעולת החינוך (חנוכה) של יהודי (קטן בשנים או קטן בדיעות) בעניני חנוכה"צ, וכן הדלקת המנוחה [שם זה ענין של חינוך¹, ואדרבה, "שליך מולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות?"] **להדליק** "נר ה' נשמת אדם", כל ז' חסוגים דבי"צ, בי"צ מצורה הנורה אור", ע"י הפצת החרות והיחוד – הרי, בראותו שהוא "לא הי' עמהם בחנוכה", צריך להיות אצל **פלישות הדעת**, "חלשה אז דעתו כשלא הי' עמהם בחנוכה"!

בסגנון אחר: "הבינו מדוע (לשון דעת) להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – צ"ל באופן שכל המציאות ד'מדעי' אינה אלא בענין ד'לעמוד לפני ה' לשרתו", ע"י העבודה במשכן, עד כדי כך, שכאשר נעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ע"י אחרים והוא לא הי' עמהם, "**חלשה אז דעתו**", שנעשה אצלו חלשות בכל מציאות הדעת, מכיון שאינה אלא בשביל עבודת המשכן, "לעמוד לפני ה' לשרתו", ואם לא חלשה דעתו מזה שלא הי' עמהם – הרי ז' הוכחה שעדיין לא הגיע לדוגא ש"הבינו מדוע להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" (על"פ **בשילמות**), שזוהי כל מציאות דעתו.

ליתר ביאור: מכיון שאמרו חז"ל² "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נבוא העולם"³, הרי, המחשבה שהוא צריך להשתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, עד כדי חלשות הדעת כשנעשה דבר מסויים ללא השתתפותו – אין בה משום נאווה.

אבל אנפ"כ, אין הכרח שהוא בעצמו ישתתף בכל פעולה ועבודה בעניני המשכן, שהרי, מכיון ש"כל ישראל ערובים זה בזה"⁴, יכול הדבר להעשות ע"י אחר וכי"צ.

ואנפ"כ, כשרואה או שומע שכי"צ מישראל עסקו בענין (של חנוכת המשכן) והוא לא הי' עמהם בחנוכה – הרי, אנפ"כ שהדבר לא הי' באשמתו, מכיון שהי' אויס וכי"צ, ויתורה מזה, שבשעה זו הי' עסקו בעבודה אחת בעניני המשכן⁵, מ"מ, כאשר כל מציאות הדעת שלו אינה אלא בשביל עבודת המשכן, "הבינו מדוע להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו" – **לא יועילו כל הססברים להראינו**, שכן, בידינו שמציאות הדעת היא בשביל עבודת המשכן, הרי, העבודה שנעשה דבר מסויים בעבודת המשכן ללא השתתפותו (תחי' הסיבה אשר תחי') פועלת אצל **פלישות הדעת**!

1) למעור מפי' האו"ח שם שבהדלקת המנוחה "כל

דכל העולם. 4) שבתות לילי, סעי'א. ושי"ג רמב"ם ה"ל שבתות פ"יא והדלקה".

2) סנהדרין ל"ג, סעי'א – במשנה, וראה רמב"ם ה"ל סנהדרין פ"ב ה"א.

3) שע"י נעשה מעין נח"י אף שהוא במשכן תכלי.

בגלל מה שארבע עם "אותו האיש" לפני אלפי שנים – סילו בני ישראל מתלמידיו צדו במשך הדרות, ענינים של עלילות דם וכו', שזה הגיע דוקא מתלמדי "אותו האיש" ולא מישמעאל וכו'.

והטעם לזה הוא – מאחר שהוא הי' יהודי, לכן על-ידי הגיעו הצרות הכי גדולות לבני ישראל במשך זמן הגלות ר"ל.

ומזה מובן, שגם הסימן ד'מלכות תהפך למיניות" המובא במס' סוטה – קשר עם בני"ג, ולכן הוא כותב במס' סוטה.

יא. ע"פ ה"ל יובל החילוק בין מס' סנהדרין למס' סוטה, שבמס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם, ובמס' סוטה מדובר אודות מצבם של בני ישראל.

והיות שמישיח יפעל הן בעולם והן בבני ישראל – לכן כאשר מדובר על הסימנים של דא דעקבתא דמשיחא, אי במס' סנהדרין שבה מדובר על מצב העולם – הוא מונה את הסימנים שיהיו ברא דעקבתא דמשיחא **בעולם**, ואילו במס' סוטה שבה מדובר על מצבם של בני"ג – הוא מונה את הסימנים שיהיו ברא דעקבתא דמשיחא אצל בני ישראל.

והטעם לזה שבמכתב צויין דוקא לגמרא בסוטה הוא כאמור: כיון שהמכתב נכתב בימי הספירה שבהם לומדים את מס' סוטה, ובמלא מובן שלימי הספירה ישנה שייכות מיוחדת עם מס' סוטה.

והביאור בזה:

רשי"י מפ"ס²⁷ שהכוונה "מלכות תהפך למיניות" היא: "המלכות השולטת על רוב העולם תהא למיניות נמשכים אחר טעות שלו ותלמידיו נקראו מנינים", כלומר, שימשכו אחרי הטעות של "אותו האיש", שתלמידיו נקראים מנינים.

ועפ"י תתיישב שאלה שניתנו לישאל על תמי' בענין "מלכות תהפך למיניות": הרי כל המלכיות שבועלים, גם בדרות שלפניו, הי' מנינים ועובדי עבודה זרה, ואם-כן, מהו הסימן בה שבבקבתא דמשיחא "מלכות תהפך למיניות"?

והביאור בזה: לא מדובר כאן אודות סתם מנינים או סתם עובדי ע"ז, אלא מדובר על מיניות של תלמדי "אותו האיש", שצרות היא ענין של ע"ז כפי שהמה"ב²⁸ כותב.

ואך היהודים לא צריכים להתפעל מהנוצרים הצועקים שיש למסור חלק מירושתם ליד הערבים.

מה זה עסקך (של הנוצרי) מה שנעשה בירושלים השייכת ליהודים? מה אתה מתעורב ואומר שיש לחלק את ירושלים וכו'!? מה אתה דואג כיצד לפרש את הפסוק בתורה "שן תחת שן עין תחת עין"²⁹!

ומכך מובן שהמיניות הנמשכת מ"אותו האיש" ומתלמידיו היא מדיעה יותר מכל שאר המיניות אצל הגוים, וכפי שראו בפועל, שדוקא

29) משפטים כא, כד. י"ק פג ב. רמב"ם ה"ל חובל ומזיק פ"א ה"א.

27) ראה גזיון השי"ש שם (משי"י דמוס אמסטרדם). 28) ה"ל ע"י פ"ט ח"י פיה"מ (הוצאת קאפא) לע"ז פ"א מ"א.